

Γαλλίαν ἀκόμη πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν. Γνωστὸς Γάλλος συγγραφεὺς, Μαρμοντέλ τὸ ὄνομα, λέγει ὅτι ἐδιδάχθη ἀνάγνωσιν εἰς μοναστήριον καλογραιῶν, ὅπου μόνον κοράσια ἐδιδάσκοντο, ἀλλὰ τὸν ἐδέχθησαν κατὰ χάριν καὶ ἐξαιρετικῶς. Ἐκεῖθεν ὁ Μαρμοντέλ ἐστάλη εἰς μίαν κωμόπολιν, ὅπου ἱερεὺς τις παρέδιδεν ἀνάγνωσιν ἀντὶ 15 λεπτῶν τὸν μῆνα, ἀνάγνωσιν δὲ καὶ γραφὴν ὁμοῦ διὰ 25 λεπτά!

Εἰς τοὺς Παρισίους βεβαίως ὑπῆρχον ἀρκετὰ σχολεῖα, ὥστε ἐκεῖ αἱ δυσκολίαι ἦσαν πολὺ ὀλιγώτεροι. Τὰ παιδία ἐδιδάσκοντο πολλὰ ὠφέλιμα μαθήματα, ἐτέρποντο δὲ πάρα πολὺ εἰς τὰ ἀθλητικὰ παιγνίδια. Ἡ προκειμένη εἰκὼν, ληφθεῖσα ἀπὸ παλαιᾶν Γαλλικὴν εἰκόνα, παριστᾷ παῖδας μόλις ἀπολυθέντας τοῦ σχολείου καὶ ἀρχίζοντας ἀμέσως τὰ παιγνίδια τῶν. Δύο μάλιστα, οἱ ἐμπροσθινοί, καταγίνονται εἰς τὸ νὰ κλωτσοῦν ὁ εἰς τὸν ἄλλον!

Ὁ συντάκτης τῆς μικρᾶς Ἐφημ. τῶν Παιδῶν ἐδιδάχθη τὴν ἀνάγνωσιν ὑπὸ χωλοῦ τινος ἱερέως, ὅστις συνήθριζε τοὺς παῖδας τῆς κωμότηλεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰς καθημερινάς, καὶ τοὺς ἐδίδασκε τὸ ἀλφάβητον ἐπὶ μιᾶς ξυλίνης πινακίδος μὲ χαῖρι. Ἐπὶ τῆς πινακίδος ταύτης ἔγραφε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἔπειτα τὸ ἀλφάβητον, ὁ δὲ παῖς ἤρχιζε, λέγων, «Σταυρέ, βοήθει μοι. Ἄλφα, βῆτα, γάμα, κλ.»

Ἀφοῦ ἐμάνθανε καλῶς τὸ ἀλφάβητον, ὁ διδάσκαλος ἐλάμβανε τὴν πινακίδα, ἀπέξεε τὰ

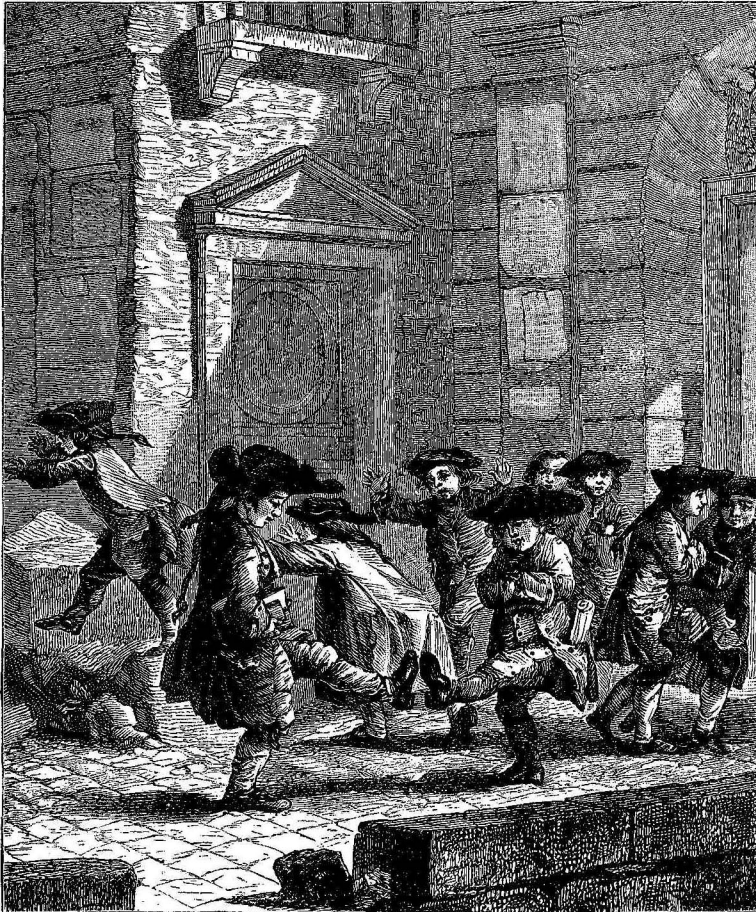
γράμματα, καὶ ἀντὶ αὐτῶν ἔγραφε συλλαβὰς μὲ ἐν σύμφωνον καὶ ἐν φωνῆεν — ἀφοῦ ὁ μαθητὴς ἐμάνθανε καὶ τοῦτο τὸ μάθημα, ἡ πινακὶς ἀπεξέετο πάλιν καὶ ἔγραφετο τρίτον μάθημα περιέχον συλλαβὰς μὲ δύο σύμφωνα καὶ ἐν φωνῆεν. Ἐπειτα ἔγραφοντο αἱ δίφθογγοι — κατόπιν λέξεις δισύλλαβοι καὶ τελευταῖον λέξεις πολυσύλλαβοι. — Ἀφοῦ δὲ ὁ παῖς ἐξεμάνθανε

καὶ ταύτας τότε ἐπροβίβαζε εἰς τὴν ὀκτώηχον, ἀφοῦ δὲ καθίστατο ἱκανὸς ν' ἀναγινώσκει ἐλευθέρως καὶ ταύτην, τότε ἐπροβίβαζε εἰς τὸ ψαλτήριον, ἀφοῦ δὲ ἐγένετο ἱκανὸς ν' ἀναγινώσκει ἐλευθέρως καὶ τοῦτο, τότε ὁ διδάσκαλος τὸν ἐκήρυττε καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς τελειόφοιτος, ἢ ξεσκολισμένος καὶ ἤφινε τὸ σχολεῖον! Οἱ μαθηταὶ σήμερον ἔχουν τόσα μέσα καὶ τόσας εὐκολίας διὰ νὰ μάθουν γράμματα καὶ ὅμως ὀλίγοι εἶναι οἱ ἐξερχόμενοι τῶν σχολείων ἡξεύροντες ν' ἀναγινώσκουν

τόσον καλῶς, ὅσον οἱ μαθηταὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης — καὶ τοῦτο διότι οἱ διδάσκαλοι καὶ μαθηταὶ δὲν ἀσκοῦσι τὴν διάνοιαν καὶ τὴν κρίσιν, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν μνήμην.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΕΛΟΥ.

Κατὰ τὸν Πλίνιον, ἡ ὕελος ἀνεκαλύφθη κατὰ τύχην ὑπὸ τινος Φοίνικος ναύτου, τοῦ ὁποίου τὸ πλεῖον εἶχε φορτώσει νάτρον ἢ ἀνθρακικὴν σόδαν

Γάλλοι μαθηταί.